

Santificació del treball i cristianització de la societat

Aquest article sobre el treball desenvolupa el missatge principal de sant Josepmaria: que la tasca ben feta i oferta al Senyor és mitjà per apropar-se a Déu i cristianitzar la societat

10/11/2016

Les llums i ombres de l'època que vivim són paleses als ulls de tothom. El desenvolupament humà i les

plagues que l'infecten; el progrés civil en molts aspectes i la barbàrie en altres...: són contrastos que tant sant Joan Pau II com els seus successors han assenyalat repetides vegades, [1] animant els cristians a il·luminar la societat amb la llum de l'Evangelí.

Tanmateix, encara que tots som cridats a transformar la societat segons el desig de Déu, molts no saben com fer-ho. Pensen que aquesta tasca depèn gairebé exclusivament de aquells que governen o tenen capacitat d'influir per la seva posició social o econòmica i que ells només poden fer d'espectadors: aplaudir o xiular, però sense entrar en el terreny de joc, sense intervenir en la partida.

No ha de ser aquesta l'actitud del cristià, perquè no respon a la realitat de la vocació a la qual és cridat. **El Senyor vol que siguem nosaltres,**

els cristians —perquè tenim la responsabilitat sobrenatural de cooperar amb el poder de Déu, ja que Ell així ho ha disposat en la seva infinita misericòrdia—, qui procurem restablir l'ordre trencat i tornar a les estructures temporals, en totes les nacions, la funció natural d'instrument per al progrés de la humanitat i la funció sobrenatural de mitjà per arribar a Déu, per a la Redempció. [2]

No en som espectadors. Al contrari, és missió específica dels laics santificar el món «des de dins»: [3] **orientar amb sentit cristià les professions, les institucions i les estructures humanes. [4]** Com ensenya el Concili Vaticà II, els laics han d'«il·luminar i ordenar tots els assumptes temporals als quals estan estretament vinculats, de tal manera que es facin constantment segons Crist i es desenvolupin i siguin per a la glòria del Creador i del

Redemptor». [5] En una paraula: **Cristianitzar des de dins el món sencer, mostrant que Jesucrist ha redimit tota la humanitat: és aquesta la missió del cristià.** [6]

I, per això, els cristians tenim el poder necessari, encara que no tinguem el poder humà. La nostra força és la pregària i les obres convertides en pregària. **L'oració és l'arma més poderosa del cristià. L'oració ens fa eficaços. L'oració ens fa feliços. L'oració ens proporciona tota la força necessària, per complir els mandats de Déu.** [7]

Concretament, l'arma específica que posseeixen la majoria de cristians per transformar la societat és la feina convertida en oració. No simplement el treball, sinó el treball santificat.

Déu l'hi ho va fer entendre a sant Josepmaria en un moment precís, el 7 d'agost de 1931, durant la Sant

Missa. En arribar l'elevació, va portar a la seva ànima amb força extraordinària les paraules de Jesús: *quan seré enlairat damunt la terra, atrauré tothom cap a mi* [8] **Ho vaig entendre perfectament. El Senyor ens deia: si vosaltres em poseu a l'entranya de totes les activitats de la terra, complint el deure de cada moment, sent el meu testimoni en allò que sembla gran i en allò que sembla petit..., llavors *omnia traham ad meipsum!* El meu regne entre vosaltres serà una realitat!** [9]

Cristianitzar la societat

Déu ha confiat a l'home la tasca d'edificar la societat al servei del seu bé temporal i etern, d'acord amb la seva dignitat: [10] una societat en la qual les lleis, els costums i les institucions que la conformen i estructuraren afavoreixin el bé integral de les persones amb totes les

dimensions; una societat en la qual cadascú es perfeccioni cercant el bé dels altres, ja que l'home «no pot trobar la pròpia plenitud si no és en el lliurament sincer de si mateix als altres». [11]

No obstant això, tot s'ha capgirat a causa del pecat del primer home i de la successiva proliferació dels pecats que —com ensenya el Catecisme de l'Església— fan «regnar entre els homes la concupiscència, la violència i la injustícia. Els pecats provoquen situacions socials i institucions contràries a la bondat divina. Les "estructures de pecat" són expressió i efecte dels pecats personals». [12]

El Fill de Déu fet home, Jesucrist nostre Senyor, ha vingut al món per redimir-nos del pecat i de les seves conseqüències. Cristianitzar la societat no és altra cosa que alliberar-la d'aquestes conseqüències que el Catecisme resumeix amb les

paraules que acabem de llegir. És, d'una banda, alliberar-la de les estructures de pecat —per exemple, de les lleis civils i dels costums contràries a la llei moral—, i per una altra, més a fons, procurar que les relacions humanes estiguin presidides per l'amor de Crist, i no viciades per l'egoisme de la concupiscència, la violència i la injustícia. **Aquesta és la teva tasca de ciutadà cristià: fer de manera que l'amor i la llibertat de Crist presideixin totes les manifestacions de la vida moderna: la cultura i l'economia, el treball i el descans, la vida de família i la convivència social.** [13]

Cristianitzar la societat no és imposar a ningú la fe veritable. Precisament l'esperit cristià reclama el respecte del dret a la llibertat social i civil en matèria religiosa, de manera que no s'ha d'impedir a ningú que practiqui la seva religió,

segons la seva consciència, tot i que estigués en l'error, sempre que respecti les exigències de l'ordre públic, de la pau i la moralitat pública, que l'Estat té obligació de tutelar. [14] Als qui estan en l'error s'ha de mirar que coneguin la veritat, que només es troba plenament en la fe catòlica, ensenyant-los i convencent-los amb l'exemple i amb la paraula, però mai amb la coacció. L'acte de fe només pot ser autèntic si és lliure.

Però quan un cristià intenta que la llei civil promogui el respecte de la vida humana des del moment de la concepció, l'estabilitat de la família mitjançant el reconeixement de la indissolubilitat del matrimoni, els drets dels pares en l'educació dels fills tant en escoles públiques com en privades, la veritat en la informació, la moralitat pública, la justícia en les relacions laborals, etc., no està pretenent imposar la seva fe als

altres, sinó complint amb el deure de ciutadà i contribuint a edificar, en allò que està de la seva part, una societat d'acord amb la dignitat de la persona humana. Certament, el cristià, gràcies a la Revelació divina, posseeix una especial certesa sobre la importància que aquests principis i veritats posseeixen per edificar una societat més justa; però aquests són a l'abast de la raó humana, i per això qualsevol persona, independentment de la seva actitud religiosa, els pot descobrir i compartir.

Esforça't perquè les institucions i les estructures humanes, on treballes i et mous amb ple dret de ciutadà, es confirmin amb els principis que regeixen una concepció cristiana de la vida. Així, no ho dubtis, assegures als homes els mitjans per viure d'acord amb la seva dignitat, i facilitaràs que moltes ànimes, amb la gràcia de Déu, puguin respondre

personalment a la vocació

cristiana. [15] Es tracta de «sanejar les estructures i els ambients del món (...) de manera que afavoreixin la pràctica de les virtuts en lloc d'impedir-la». [16] La fe cristiana fa sentir profundament l'aspiració, pròpia de tot ciutadà, de cercar el bé comú de la societat. Un bé comú que no es redueix al desenvolupament econòmic, encara que certament l'inclou. Hi formen part també, i abans —en sentit qualitatiu, no sempre en el d'urgència temporal—, les millors condicions possibles de llibertat, de justícia i de vida moral en tots els seus aspectes, i de pau, que corresponen a la dignitat de la persona humana.

Quan un cristià fa el possible per configurar d'aquesta manera la societat, ho fa en virtut de la seva fe, no en nom d'una ideologia opinable de partit polític. Actua com **van actuar els primers cristians. No**

tenien, per raó de la seva vocació sobrenatural, programes socials ni humans a complir; però estaven penetrats d'un esperit, d'una concepció de la vida i del món, que no podia deixar de tenir conseqüències en la societat on es movien. [17] La tasca apostòlica que Crist ha encomanat a tots els seus deixebles, per tant, porta a resultats concrets en l'àmbit social. No és admissible pensar que, per ser cristià, calgui donar l'esquena al món, ser un derrotista de la naturalesa humana. [18]

Cal procurar sanejar les estructures de la societat per amaran-la d'esperit cristià, però no és suficient. Encara que sembli una fita molt alta, no passa de ser una exigència bàsica. Cal molt més: procurar sobretot que les persones siguin cristianes, que cadascú irradiï al seu voltant, en la conducta diària, la llum i l'amor de Crist, la bona olor de Jesucrist [19].

La fi no és que les estructures siguin sanes, sinó que les persones siguin santes. Tan equivocat seria despreocupar-se de què les lleis i els costums de la societat siguin adients a l'esperit cristià, com conformar-se només amb això. Perquè a més, en aquest mateix moment perillarien de nou les mateixes estructures sanes. Sempre cal estar recomençant. «No hi ha humanitat nova, si abans no hi ha homes nous, amb la novetat del baptisme i de la vida segons l'Evangelí». [20]

Per mitjà del treball

Del fet que tu i jo ens portem com Déu vol —no ho oblidis—, en depenen moltes coses grans. [21] Si volem cristianitzar la societat, el primer és la santedat personal, la nostra unió amb Déu. **Hem de ser, cadascun de nosaltres, *alter Christus, ipse Christus*, un altre Crist, el mateix Crist. Només així**

**podrem emprendre aquesta
empresa gran, immensa,
interminable: santificar des de
dins totes les estructures
temporals, portant-hi el llevat de
la Redempció. [22]** Cal que no
perdem la sal, la llum i el foc que Déu
ha posat dins nostre per transformar
l'ambient que ens envolta. El Papa
sant Joan Pau II ha assenyalat que
«és una comesa que exigeix valentia i
paciència»: [23] valentia perquè no
cal tenir por a xocar amb l'ambient
quan és necessari; i paciència,
perquè canviar la societat des de dins
requereix temps, i mentrestant no cal
acostumar-se a la presència del mal
cristal·litzat en la societat, perquè
acostumar-se a una malaltia mortal
és tant com sucumbir a ella. **El
cristià s'ha de trobar tothora
disposat a santificar la societat des
de dins, tot estant plenament en el
món, però no essent del món, en
allò que té —no per característica
real, sinó per defecte voluntari, pel**

**pecat— de negació de Déu,
d'oposició a la seva amable
voluntat salvífica. [24]**

Déu vol que infonem esperit cristià a la societat a través de la santificació del treball professional, ja que **per la feina, sotmet el cristià la creació** (cfr. *Gn* 1, 28) **i la ordena a Crist Jesús, centre en el qual estan destinades a recapitular-se totes les coses. [25]** El treball professional és, concretament, **mitjà imprescindible per al progrés de la societat i per a l'ordenament cada cop més just de les relacions entre els homes. [26]**

Cadascú s'ha de proposar la tasca de cristianitzar la societat a través del seu treball: primer mitjançant l'afany d'apropar Déu els seus col·legues i les persones amb les que entra en contacte professional, perquè també ells arribin a santificar el treball i a donar el to cristià a la societat; i

després, i inseparablement, mitjançant l'afany per cristianitzar les estructures del propi ambient professional, mirant que siguin conformes a la llei moral. Qui es dedica a l'empresa, a la professió farmacèutica, a l'advocacia, a la informació o a la publicitat..., ha de procurar influir cristianament en l'ambient: en les relacions i en les institucions professionals i laborals. No és suficient no tacar-se amb pràctiques immorals; cal proposar-se netejar l'àmbit professional, fer-lo conforme a la dignitat humana i cristiana.

Per tot això hem de rebre una formació tal que susciti en les nostres ànimes, a l'hora d'emprendre la feina professional de cadascú, l'instint i la sana inquietud de conformar aquesta tasca a les exigències de la consciència cristiana, als imperatius divins que han de regir

en la societat i en les activitats dels homes. [27]

Les possibilitats de contribuir a la cristianització de la societat en virtut del treball professional van més enllà del que pot realitzar-se en l'estricta ambient de treball. La condició de ciutadà que exerceix una professió en la societat és un títol per emprendre o col·laborar en iniciatives de divers gènere, juntament amb altres ciutadans que comparteixen els mateixos ideals: iniciatives educatives de la joventut —escoles on s'imparteixi una formació humana i cristiana, tan necessàries i urgents en el nostre temps—, iniciatives assistencials, associacions per promoure el respecte a la vida, o la veritat en la informació, o el dret a un ambient moral sa... Tot realitzat amb la mentalitat professional dels fills de Déu cridats a santificar-se enmig del món.

**Que lliurem plenament les nostres
vides al Senyor Déu Nostre,
treballant amb perfecció, cada un
en la seva tasca professional i en el
seu estat, sense oblidar que hem de
tenir una sola aspiració, en totes
les nostres obres: posar Crist al
cim de totes les activitats de els
homes. [28]**

[1] Cfr. Joan Pau II, Exhort. apostar.
Ecclesia in Europa, 28-VI-2003, c. I.

[2] Sant Josepmaria, Carta 30-IV-1946,
n. 19.

[3] Conc. Vaticà II, Const. dogmàtica
Lumen gentium, n. 31.

[4] Sant Josepmaria, Carta 9-I-1959, n.
17.

[5] Concili Vaticà II, Const. dogmàtica
Lumen gentium, n. 31.

[6] Sant Josepmaria, Converses, n. 112.

[7] Sant Josepmaria, Forja, n. 439.

[8] Jn 12, 32.

[9] Sant Josepmaria, Apunts d'una meditació, 27-X-1963.

[10] Cfr. *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 353, 1929, 1930.

[11] Conc. Vaticà II, Const. past. *Gaudium et spes*, n. 24.

[12] *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1869.

[13] Sant Josepmaria, Solc, n. 302.

[14] Cfr. Conc. Vaticà II, Decr. *Dignitatis humanae*, n. 1, 2 i 7.

[15] Sant Josepmaria, Forja, n. 718.

[16] Conc. Vaticà II, Const. dogmàtica *Lumen gentium*, n. 36.

[17] Sant Josepmaria, Carta 9-I-1959, n. 22.

[18] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 125.

[19] Cfr. 2 Cor 2, 15.

[20] Pau VI, Exhort. apostar. *Evangelii nuntiandi*, 8-XII-1975, n. 18.

[21] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 755.

[22] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 183.

[23] Joan Pau II, Carta enc. *Centesimus annus*, 1-V-1991, n. 38.

[24] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 125.

[25] Sant Josepmaria, Carta 6-V-1945, n. 14.

[26] Sant Josepmaria, *Converses*, n. 10.

[27] Sant Josepmaria, Carta 6-V-1945, n. 15.

[28] Sant Josepmaria, Carta 15-X-1948, n. 41.

Apartat sobre el treball

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/santificar-el-
treball-i-santificar-el-mon-des-de-dins/](https://opusdei.org/ca-es/article/santificar-el-treball-i-santificar-el-mon-des-de-dins/)
(25/02/2026)